EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 15.12.2000
KOM (2000) 837 slutlig

KOMMISSIONENS RAPPORT TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET

Genomförandet av rådets direktiv 91/477/EEG av den 18 juni 1991 om kontroll av förvärv och innehav av vapen

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

1. **INLEDNING** ... 4

2. ALLMÄN BAKGRUND ... **5**

2.1. Ram och mål ... **5**

2.2. Direktivets viktigaste bestämmelser ... **6**

2.2.1. Allmänt ... 6

2.2.2. Direktivets omfång och klassificering av skjutvapen ... 6

2.2.3. Vapenhandlares verksamhet ... 7

2.2.4. Förvärv och innehav av skjutvapen ... 7

2.2.5. Överföringar av skjutvapen inom gemenskapen ... 7

2.2.5.1. Överföringar av skjutvapen mellan medlemsstater (artikel 11) ... 8

2.2.5.2. Innehav av skjutvapen under resa (artikel 12) ... 8

3. GENOMFÖRANDE OCH ANVÄNDANDE AV DIREKTIV 91/477/EEG ... **8**

3.1. Former för införlivande ... **8**

3.2. Uppnående av direktivets mål i allmänhet ... **9**

3.3. Möjlighet för medlemsstaterna att införa striktare förfaranden ... **10**

3.4. Klassificering; förvärv och innehav av skjutvapen ... **11**

3.5. Överföringar under artikel 11 ... **12**

3.6. Överföringar vid resa ... **13**

3.6.1. Europeiska skjutvapenpasset och det tillstånd som anges i artikel 12.1 ... 13

3.6.2. Europeiska skjutvapenpasset och undantaget i artikel 12.2 ... 13

3.6.3. Avtal om ömsesidigt erkännande ... 15

3.7. Informationsutbyte mellan medlemsstaterna ... **15**

3.8. Kontroll av vapeninnehav vid de yttre gränserna ... **16**

3.9. Slutsats ... **17**

4. FRAMTIDA UTVECKLINGSLINJER ... **17**

4.1. Förbättring av direktivets funktion ... **17**

4.1.1. Det europeiska skjutvapenpasset ... 17

4.1.1.1. Att säkerställa den inre logiken i artikel 12.2 ... 17

4.1.1.2. Att ge det europeiska skjutvapenpasset full genomslagskraft ... 18

4.1.1.3. Att gynna ingående av överenskommelser om ömsesidigt erkännande och goda metoder 18

4.1.1.4. Tidsbegränsade överföringar 18

4.1.2. Informationsutbyte mellan medlemsstaterna 19

4.1.3. Vapenklassificering 19

4.2. Att klargöra direktivets omfattning i vissa hänseenden 20

4.2.1. Skjutvapen som försatts ur brukbart skick 20

4.2.2. Antika vapen 20

4.3. Slutsatser av FN:s protokoll mot olaga tillverkning av och handel med skjutvapen 21

KOMMISSIONENS RAPPORT
TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET

Genomförandet av rådets direktiv 91/477/EEG av den 18 juni 1991
om kontroll av förvärv och innehav av vapen

1. INLEDNING

(1) Rådets direktiv 91/477/EEG om kontroll av förvärv och innehav av vapen antogs den 18 juni 1991[1]. I artikel 17 i direktivet föreskrivs att kommissionen inom fem år efter direktivets införlivande med nationell lagstiftning skall delge Europaparlamentet och rådet en rapport om läget efter direktivets tillämpning och den skall om så erfordras bli åtföljd av förslag.

(2) För att kunna upprätta en så fullständig rapport som möjligt såg sig kommissionen inledningsvis nödsakad att avvakta direktivets införlivande i alla medlemsstater, i synnerhet i Österrike, Finland och Sverige, där tidsfristen i anslutningsakten bestämts till slutet av 1997. När väl alla medlemsstater införlivat direktivet måste kommissionen vinna tillräcklig erfarenhet av dess tillämpning. Vissa medlemsstater ändrade dessutom i de former för införlivandet, som de ursprungligen meddelat kommissionen. Vid sammanträdet med de nationella experterna den 22 november 1999 och i ett brev av den 7 januari 2000 bad kommissionen medlemsstaterna om uppgifter om hur de anpassat sin lagstiftning inför införlivandet av direktivet. Alla medlemsstater har nu försett kommissionen med uppgifter om sin anpassade lagstiftning.

(3) När direktivet införlivats i alla medlemsstater sände kommissionen i maj 1999 ett frågeformulär till medlemsstaterna och till övriga intressenter (europeiska och nationella intresseorganisationer för jakt, skytte och vapensamlare såväl som branschorganisationer för vapenhandlare och importörer och tillverkare av skjutvapen och ammunition) om dess tillämpning. Kommissionen fick svar på detta frågeformulär från alla medlemsstater och 11 europeiska och nationella intresse- och branschorganisationer[2]. I februari 2000 sände kommissionen ett kompletterande formulär till medlemsstaterna där vissa specifika frågor behandlades såsom det europeiska skjutvapenpasset, vapens försättande ur brukbart skick och överföring av skjutvapen till och från tredje land. Kommissionen har fått svar på det kompletterande formuläret från alla medlemsstater.

(4) Kommissionen har också anordnat sammanträden med en grupp nationella experter för att bl. a. diskutera svaren i de båda ovannämnda frågeformulären. Dessa sammanträden hölls den 22 november 1999 och den 6 juli 2000. Kommissionen anordnade också ett möte med övriga intressenter den 20 december 1999.

---

[1] EGT L 256, 13.9.1991, s. 51.

[2] En förteckning över de europeiska och nationella intresse- och branschorganisationer, som försett kommissionen med upplysningar, finns i bilaga III till denna rapport.

(5) Svaren på de båda rundfrågningarna och diskussionen av dessa svar under sammanträdena med medlemsstaternas experter och övriga intressenter gav kommissionen tillräcklig information om hur direktivet tillämpas.

(6) Denna rapport inleds med en framställning av direktivets ram och mål såväl som av dess viktigaste bestämmelser (2. Allmän bakgrund). I rapporten utvärderas därefter genomförandet och användandet av direktivets viktigaste bestämmelser (3. Genomförande och användande av direktiv 91/477/EG). Slutligen innehåller rapportens sista del (4. Framtida utvecklingslinjer) förslag till att förbättra direktivets funktion och där behandlas dess omfång när det i vissa avseenden gäller definitioner.

2. ALLMÄN BAKGRUND

2.1. Ram och mål

(7) Direktiv 91/477/EEG av den 18 juni 1991 antogs som en följdåtgärd till avskaffandet av de inre gränskontrollerna i gemenskapen från den 1 januari 1993. Avskaffandet av kontrollerna av vapeninnehav vid gemenskapens inre gränser gjorde det ofrånkomligt att anta effektiva bestämmelser för att möjliggöra att kontroller inom medlemsstaterna kan genomföras. Av detta skäl innehåller direktivet å ena sidan bestämmelser om förvärv och innehav av skjutvapen och å den andra om överföring av skjutvapen mellan medlemsstater.

(8) När det gäller förvärv och innehav av skjutvapen måste medlemsstaternas lagar ställa minst de krav, som framställs i direktivet, men medlemsstaterna är i princip oförhindrade att vidta striktare mått och steg än de som föreskrivs i direktivet.

(9) När det gäller överföring av skjutvapen vidhålls i direktivet principen att överföring från en medlemsstat till en annan av skjutvapen är förbjuden. Avsteg härifrån kan endast medges genom att ett i detalj beskrivet förfarande iakttas, som förser medlemsstaten med uppgifter om att skjutvapen införs på dess territorium. Smidigare bestämmelser framläggs emellertid när det gäller jakt och tävlingsskytte för att ej mer än ofrånkomligt försvåra den fria rörligheten för personer. För i synnerhet detta ändamål infördes genom direktivet det europeiska skjutvapenpasset, som är en handling, som på anfordran utfärdas för en person som avser att i laga ordning inneha och använda ett skjutvapen *(artikel 1.4)*. Kommissionen har antagit en rekommendation om en förlaga till det europeiska skjutvapenpasset[3].

(10) Genom Schengen-*regelverket*[4] infördes också vissa bestämmelser om kontroll och inköp av skjutvapen. I Amsterdamfördraget införlivades Schengen-regelverket med gemenskapslagstiftningen vilket medförde att det kom att sammanfalla med vissa bestämmelser i direktiv 91/477/EEG. Genom rådets beslut 1999/436/EG av den 20 maj 1999 klargjordes läget genom stadgandet att artiklarna 77-81 och 83-90 i genomförandeöverenskommelsen skulle ersättas av rådets direktiv 91/477/EEG.

---

[3] Rekommendation 93/216/EEG, (EGT L 93, 17.4.1993, s. 39). Rekommendationen kompletteras av rekommendation 96/129/EEG av den 12 januari 1996 (EGT L 30, 8.2.1996).

[4] Avtal om det gradvisa avskaffandet av kontroller vid gemensamma gränser, undertecknat av vissa medlemsstater i Europeiska unionen i Schengen den 14 juni 1985 och den 19 juni 1990.

Sålunda har de flesta bestämmelserna i Schengenregelverket om kontroll och inköp av skjutvapen ersatts av direktivets bestämmelser[5].

(11) <u>På internationell nivå</u> förhandlas utkastet till protokoll mot olaga tillverkning av och handel med skjutvapen mot bakgrund av Förenta nationernas konvention om den internationella organiserade brottsligheten. Om bestämmelserna i protokollet än i huvudsak är avsedda att bekämpa olaga handel med skjutvapen, har dess krav allmän giltighet och gäller sålunda även laglig handel med skjutvapen. Då protokollet är av betydelse för den gemenskapsrättsliga ramen, behandlas det i ett särskilt avsnitt i denna rapport.[6]

2.2. Direktivets viktigaste bestämmelser

2.2.1. Allmänt

(12) Direktivets bestämmelser har fått en uppbyggnad som i likhet med det lagstiftningstekniska förfarande, som används vid dess presentation är av tekniskt komplicerad natur. Denna komplicerade uppbyggnad beror på att direktivet bygger på en kompromiss, som syftar till att förena upphävandet av kontrollerna vid de inre gränserna med behovet av att inom gemenskapen bibehålla kontroll av förvärv och innehav av skjutvapen och av överföring av skjutvapen mellan medlemsstaterna.

(13) Det är viktigt att uppmärksamma att i direktivet anges en minimiharmonisering, som medger medlemsstaterna att i princip vidta strängare åtgärder än de som föreskrivs i direktivet *(Artikel 3).*

2.2.2. Direktivets omfång och klassificering av skjutvapen

(14) Direktivet gäller de vapen som anges i bilaga I och det innehåller i synnerhet uttryckliga bestämmelser om skjutvapen. Skjutvapen indelas i bilaga I i fyra kategorier, som motsvarar de olika sätt för förvärv och innehav som anges i direktivet:

- Kategori A: förbjudna skjutvapen såsom automatiska vapen och militära missiler och startlavetter.
- Kategori B: skjutvapen som är underkastade tillståndskrav såsom halvautomatiska vapen eller repeterande korta vapen,
- Kategori C: anmälningsskyldiga skjutvapen såsom repeterande långa skjutvapen.
- Kategori D: övriga skjutvapen såsom långa skjutvapen med slätborrade lopp.

(15) Direktivet gäller också väsentliga delar av skjutvapen såsom slutstycke och patronläge.

---

5 Artikel 82 i Schengen-regelverket förblev i kraft. Den innehåller en definition av antika eldvapen, som grundas på datum (1870).

6 Se avsnitt 4.3.

(16) Direktivet gäller ej vissa föremål som svarar mot definitionen på skjutvapen om de används för t. ex. larm, industriellt eller tekniskt bruk eller för djurslakt. Skjutvapen, som varaktigt försatts ur brukbart skick, såväl som antika vapen eller reproduktioner faller ej under direktivet *(bilaga I, avsnitt III)*. Direktivet gäller ej heller vissa offentliga organs, samlares eller kulturella organisationers förvärv och innehav av skjutvapen, om de erkänts som sådana av den medlemsstat, på vars territorium de bildats. Handel med militära vapen och ammunition faller också utanför direktivets tillämpningsområde *(artikel 2.2)*.

2.2.3. Vapenhandlares verksamhet

(17) I direktivet fastställs en miniminivå för harmonisering av villkoren för vapenhandlarnas verksamhet. För denna verksamhet krävs antingen tillstånd (kategorierna A och B) eller anmälningsskyldighet (kategorierna C och D) *(Artikel 4)*.

2.2.4. Förvärv och innehav av skjutvapen

(18) Som ovan nämnts fastställs i direktivet de minimivillkor, som skall uppfyllas för förvärv och innehav av skjutvapen i medlemsstaterna. Det är viktigt att uppmärksamma att det emellertid ej berör nationella bestämmelser om bärande av vapen såsom bärande av vapen vid vissa tillfällen, även när det gäller vapen som lagenligt innehas av bäraren. Direktivet berör ej heller nationella bestämmelser om jakt t. ex. jakträttigheter eller jakttider, eller nationella bestämmelser om målskjutning bl. a. frågan om huruvida underåriga kan få delta. *(Artikel 2.1)*.

(19) I direktivet fastställs en skyldighet för medlemsstaterna att förbjuda förvärv och innehav av skjutvapen i kategori A. Tillstånd kan emellertid meddelas i särskilda fall (*artikel 6)*. När det gäller skjutvapen i kategori B, skall medlemsstaterna ålägga åtminstone förvärv och innehav av dem tillståndskrav (*artikel 7*). Innehav av skjutvapen i kategori C skall åläggas minst anmälningsskyldighet till myndigheterna i den medlemsstat, där skjutvapnet förvaras *(artikel 8)*. När det gäller skjutvapen i kategori D, behöver medlemsstaterna ej ålägga förvärv och innehav av dem tillståndskrav eller anmälningsskyldighet, även om detta ej uttryckligen anges i direktivet.

(20) I direktivet fastställs också vissa minimivillkor, när det gäller ålder, skäl osv., som måste uppfyllas av de personer, som förvärvar skjutvapen *(Artikel 5)*.

(21) Förvärv och innehav av skjutvapen i en medlemsstat av en person, som är bosatt i en annan medlemsstat är underkastade särskilda villkor i direktivet. Den medlemsstat, där personen är bosatt, skall i detta fall underrättas eller dess godkännande i förhand inhämtas för förvärv eller innehav beroende på kategori av skjutvapen *(artikel 7)*. I direktivet fastställs också bestämmelser om handlares överföring av skjutvapen till en person, som ej är bosatt i ifrågavarande medlemsstat *(artikel 9)*.

2.2.5. Överföringar av skjutvapen inom gemenskapen

(22) Som ovan nämnts är överföring av skjutvapen från en medlemsstat till en annan endast möjlig om de detaljerade förfaranden, som föreskrivs i direktivet följs; antingen det förfarande som gäller överföringar av skjutvapen mellan medlemsstater (artikel 11), eller det förfarande som gäller individers överföringar av skjutvapen under resa (artikel 12).

2.2.5.1. Överföringar av skjutvapen mellan medlemsstater (artikel 11)

(23) Överföring av skjutvapen från en medlemsstat till en annan kräver ett på förhand inhämtat tillståndsbevis, som utfärdats i den medlemsstat, varifrån skjutvapnen härrör. När det gäller överföringar av skjutvapen mellan vapenhandlare, får medlemsstaterna ersätta systemet med förhandstillstånd med ett tillstånd, som är giltigt i högst tre år.

(24) Överföring av skjutvapen kan också åläggas införseltillstånd i den mottagande medlemsstaten. Om en medlemsstat ej kräver tillstånd för överföring till dess territorium av vissa skjutvapen, skall den tillhandahålla övriga medlemsstater en förteckning över berörda skjutvapen.

(25) Medlemsstaterna skall tillhandahålla den mottagande medlemsstaten alla de användbara upplysningar, över vilka de förfogar, om definitiv överföring av skjutvapen. För detta ändamål fick medlemsstaterna den 1 januari 1993 inrätta nätverk för informationsutbyte *(artikel 13)*.

2.2.5.2. Innehav av skjutvapen under resa (artikel 12)

(26) För att enligt artikel 12 få inneha skjutvapen under resa måste en resande få tillstånd från varje medlemsstat, som passeras, för att med innehav av ett skjutvapen få komma in i landet i fråga.

(27) Som ett undantag från detta förfarande får jägare med vapen i kategorierna C och D, och tävlingsskyttar med vapen i kategorierna B, C och D, utan förhandstillstånd inneha dessa skjutvapen under en resa på följande villkor:

- att ändamålet med resan är att delta i jakt eller tävlingsskytte
- att de innehar ett europeiskt skjutvapenpass, som gäller ifrågavarande skjutvapen
- att de kan styrka ändamålet med resan i synnnerhet genom att förete en inbjudan.

(28) Det är viktigt att uppmärksamma att medlemsstaternas rätt att anta striktare bestämmelser är underordnad de rättigheter, som de i övriga medlemsstater bosatta åtnjuter med anledning av detta undantag *(artikel 3)*. Detta undantag gäller emellertid ej resor till en medlemsstat, som förbjuder skjutvapen eller belägger dem med tillståndskrav. I detta fall införs en uttrycklig uppgift därom i det europeiska skjutvapenpasset.

(29) Medlemsstaterna får inom ett avtal om ömsesidigt erkännande av nationella aktstycken medge smidigare förfaranden vid förflyttning av skjutvapen under en resa inom deras territorium än de som föreskrivs i direktivet.

3. GENOMFÖRANDE OCH ANVÄNDANDE AV DIREKTIV 91/477/EEG

3.1. Former för införlivande

(30) Enligt artikel 18 i direktivet måste detta i god tid införlivas med medlemsstaternas nationella lagstiftning så att de åtgärder, som anges i direktivet kunde träda i kraft senast den 1 januari 1993. När det gäller Österrike, Finland och Sverige bestämdes tidsfristen i anslutningsakten till slutet av år 1997.

(31) Alla medlemsstater har i överensstämmelse med artikel 18 meddelat kommissionen sina införlivandeåtgärder[7].

(32) Kommissionen har också mottagit underrättelser i enlighet med artikel 15.4 om nationella bestämmelser, som är striktare än de miniminormer, som föreskrivs i direktivet, och kommissionen har vidarebefordrat sådana upplysningar till övriga medlemsstater.

(33) Införlivandet av direktivet medförde helt eller delvis ny lagstiftning beroende på gällande lagar. Införlivandet har i ett fall i en medlemsstat (Luxemburg) begränsats till att fastställa varaktigheten för det europeiska skjutvapenpassets giltighetstid.

(34) Efter underrättelse om införlivandeåtgärderna har vissa medlemsstater ändrat eller kompletterat sin lagstiftning om skjutvapen. Dessa ändringar förbands direkt med införlivandet av direktivets bestämmelser (t. ex. införande av det europeiska skjutvapenpasset i Frankrike och Italien) eller syftade till att göra förfarandena vid förvärv och innehav av skjutvapen mer tvingande. Vissa ändringar i skjutvapenlagstiftningen hade ingen anknytning till direktivets tillämpningsområde (t. ex. sättet att bära vapen).

(35) I följande avsnitt i rapporten kommer nationella införlivandeåtgärder att behandlas i samband med det berörda ämnet.

3.2. Uppnående av direktivets mål i allmänhet

(36) När det gäller direktivets mål visar de svar i frågeformuläret, som avgivits av medlemsstaterna, att de flesta medlemsstater ansåg att dessa mål uppnåtts. Några medlemsstater påpekade att, då den lagstiftning i medlemsstaterna, som styr förvärv och innehav av skjutvapen, före direktivets införande i stor utsträckning överensstämde med direktivets krav, kom direktivets största betydelse mer att gälla inrättande av förfaranden för kontroll av överföringar inom gemenskapen än kontroll av förvärv och innehav.

(37) Fyra medlemsstater (Belgien, Finland, Luxemburg och Sverige) ansåg att direktivets mål ej uppnåtts, även om dessa medlemsstater ansåg att direktivet i allmänhet blivit ett tillfredställande instrument.

(38) Medlemsstaterna har för det första uppfattat svårigheterna vid informationsutbyte som ett problem. De stora skiljaktigheterna mellan och den höga komplikationsnivån inom nationell lagstiftning, förvaltningsmässiga åtgärder och förfaranden vid utfärdande av tillstånd i synnerhet när det gäller det europeiska skjutvapenpasset och skillnaderna vid klassificeringen av skjutvapen anfördes också som problem. En medlemsstat (Belgien) ansåg att det saknades effektiva medel att kontrollera överföringar inom gemenskapen. Några medlemsstater uppfattade också vissa av direktivets bestämmelser som komplicerade och svårtydda och påpekade att det ej fanns något särskilt forum för uppföljning, där de frågor, som uppkommer i samband med tillämpningen av direktivet, kunde behandlas.

---

[7] Bilaga I till denna rapport innehåller hänvisningar till de nationella införlivandeförfarandena.

(39) Medlemsstaternas svar på frågan om oregistrerat förvärv och innehav av vapen efter det att direktivet trätt i kraft gav ej upphov till några mer betydande slutsatser: Danmark, Italien, Luxemburg, Portugal och Sverige betraktade läget som stabilt; Belgien, Finland and Nederländerna ansåg att de oregistrerade förvärven och innehaven ökade medan Österrike, Grekland och Spanien ansåg att de avtagit. Fyra medlemsstater (Frankrike, Tyskland, Irland och Förenade kungariket) avgav i avsaknad av detaljerad information inget utlåtande. Några medlemsstater påpekade dessutom att deras svar utgjordes av bedömningar då ingen statistik var tillgänglig. Detta förklarar åtminstone delvis skillnaderna i uppfattning mellan medlemsstaterna.

(40) Övriga intressenter är i allmänhet nöjda med direktivets instrument och funktion. De har emellertid uttryckt missnöje med att direktivet ej blivit korrekt tillämpat av medlemsstaterna i synnerhet beträffande det europeiska skjutvapenpasset. Av detta skäl anser de flesta nationella och internationella intresseorganisationer att direktivets mål ej uppnåtts eller endast delvis uppnåtts. De uppfattar skiljaktigheterna i medlemsstaternas lagstiftning, benägenheten att tillämpa striktare förfaranden och tillkortakommanden i samarbetet mellan medlemsstaterna som problem. Övriga intressenter uppmärksammar att den fria rörligheten för personer försvåras även om dessa innehar det europeiska skjutvapenpasset emedan de utsätts för överdrivna kontroller av medlemsstaterna.

(41) Kommissionen har mottagit ett visst antal parlamentsfrågor om direktivets tillämpning. Kommissionen har också mottagit två klagomål rörande direktivets omfattning. Dessa frågor och klagomål visar att den mest problematiska delen av direktivets tillämpning utgörs av användningen av det europeiska skjutvapenpasset.

(42) I rapporten tas nu under övervägande genomförandet och användningen av direktivets viktigaste bestämmelser med särskild inriktning på de ovannämnda delar, som uppfattas som problematiska.

3.3. Möjlighet för medlemsstaterna att införa striktare förfaranden

(43) Vid tiden för direktivets utarbetande förelåg det frånsett tekniska skiljaktigheter också beaktansvärda skillnader i sak mellan medlemsstaternas lagar för innehav av vapen. Fullständig harmonisering på detta område skulle följaktligen ha blivit mycket svårgenomförd och politiskt orealistisk och det blev lämpligare att i stället välja en minimiharmonisering och att göra det möjligt för medlemsstaterna att bibehålla eller anta striktare förfaranden än de som föreskrivs i direktivet.

(44) Alla medlemsstater har antagit striktare förfaranden såsom att underkasta vapenhandlaryrket inom kategorierna C och D krav på tillstånd, att ålägga vapenhandlarna kravet att bevara sina register i mer än 5 år eller kräva tillståndsförfaranden för alla skjutvapen inom kategorierna C och D eller för vissa skjutvapen inom dessa kategorier. Några medlemsstater har också som skjutvapen klassificerat dem som faller utanför detta direktivs område t. ex. vapen som använder tryckluft (Italien) eller vapen som försatts ur brukbart skick (Sverige).

(45) Det är viktigt att uppmärksamma att även om medlemsstaterna är berättigade att vidta striktare åtgärder, får dessa åtgärder ej strida mot fördraget och i synnerhet ej mot bestämmelserna om den inre marknaden. Även om det i artikel 30 i fördraget på grund av hänsyn till allmän säkerhet medges ett möjligt undantag när det gäller den fria rörligheten för varor, måste ifrågavarande åtgärder vara ofrånkomliga och stå i proportion till det sökta målet.

3.4. Klassificering; förvärv och innehav av skjutvapen

(46) Som ovannämnts klassificeras i direktivet skjutvapnen i fyra kategorier: kategori A (förbjudna skjutvapen), kategori B (skjutvapen underkastade tillståndskrav), kategori C (anmälningspliktiga skjutvapen) och kategori D (skjutvapen som fritt får säljas i medlemsstaterna).

(47) Då medlemsstaterna i enlighet med artikel 3 tillåts att bibehålla sin striktare lagstiftning, har ingen verklig harmonisering ägt rum när det gäller klassificering av vapen. Vissa medlemsstater har ej ansett det erforderligt att överhuvud taget upprätta någon särskild klassificering i sin lagstiftning, då alla skjutvapen i deras land är underkastade krav på tillstånd (eller förbjudna), medan andra har föreskrivit en striktare klassifikation än direktivets. Vissa medlemsstater klassificerar dessutom som mimitära vapen (Belgien, Frankrike) eller förbjuder (Danmark) vissa vapen som i andra medlemsstater betraktas som jaktvapen.

(48) När det gäller vapen i kategori A (helautomatiska vapen osv.) för vilka förbud krävs i direktivet med möjlighet att meddela tillstånd i särskilda fall är de alla antingen förbjudna eller underkastade särskilt tillståndskrav i alla medlemsstater. Tillstånd för vapen i kategori A är i praktiken mycket sällsynta och i vissa medlemsstater meddelas över huvud taget inga tillstånd för dem.

(49) Som exempel på särskilda fall då tillstånd för vapen i kategori A kan meddelas, nämner medlemsstaterna i sina svar i frågeformuläret museer eller samlare, utställningar, vissa yrken, om skjutvapnet erfordras för yrkesutövningen (vetenskaplig forskning eller industriella tester) och filminspelning. I några medlemsstater (Finland och Sverige) får civilpersoner av militära försvarsskäl inneha vapen i kategori A.

(50) Förvärv och innehav av vapen i kategori B (t. ex. revolvrar och pistoler) är underkastade tillståndskrav i alla medlemsstater så som det krävs i direktivet. I 6 medlemsstater utgörs tillstånd att förvärva och inneha skjutvapen i kategori B av särskilda tillstånd, medan de i 9 medlemsstater tar eller kan ta form av ett enkelt administrativt beslut så som föreskrivs i artikel 7.3 i direktivet.

(51) De flesta medlemsstater har också underkastat skjutvapen i kategori C tillståndskrav (skjutvapen som i direktivet ålagts anmälningsskyldighet) och kategori D (skjutvapen som enligt direktivet fritt kan försäljas). Det är viktigt att uppmärksamma att 11 medlemsstater i realiteten endast tillåter skjutvapen som är underkastade tillståndskrav eller är förbjudna medan det endast i Österrike, Belgien, Frankrike och Grekland finns vissa skjutvapen i kategoriena C och D som är ålagda anmälningsskyldighet.

(52) Direktivet har åstadkommit betydande förändringar i lagstiftningen i Frankrike, Belgien och Österrike, när det gäller förvärv och innehav av de långa skjutvapen, som tidigare behandlades liberalare. Vissa skjutvapen bl. a. tävlingsskjutvapen kunde före direktivets införande säljas fritt.

(53) Enligt direktivet ålåg det medlemsstaterna att inom ett år efter det att det nationella införlivandet trätt i kraft föranstalta om obligatorisk anmälan av de skjutvapen i kategori C, som tidigare ej blivit anmälda (artikel 8). I de flesta medlemsstater behövdes inga särskilda åtgärder, emedan skjutvapen i denna kategori redan var ålagda anmälningsskyldighet eller underkastade tillståndskrav. När det gäller de medlemsstater, där så ej var fallet, har ett åliggande att anmäla sådana skjutvapen införts i Österrikes, Frankrikes, Greklands och Portugals lagstiftning. I Belgien har detta åliggande ej införts i lagstiftningen.

(54) När det gäller <u>överlåtelse</u> av skjutvapen till i gemenskapen icke-bosatta har flera medlemsstater ej några uttryckliga bestämmelser härom. Kommissionen har erfarit att i de medlemsstater, där det finns skjutvapen i kategorierna C och D, har direktivets bestämmelser om överlåtelse ej alltid följts. I detta fall torde information om förfarandet ej heller alltid ha vidarebefordrats. Detta är en fråga som kräver att bli ytterligare undersökt av kommissionen.

3.5. Överföringar under artikel 11

(55) Enligt övriga intressenter antogs det förfarande, som föreskrivs i direktivet om överföringar mellan medlemsstater och som grundar sig på kontroll och tillståndsgivning i ursprungsmedlemsstaten, snabbt i de medlemsstater, där krav på tillstånd för in- och utförsel gällde. I de medlemsstater, där utförsel av långa jakt- och tävlingsskjutvapen endast var underkastad tullkontroll vid ankomsten, har det nya förfarandet enligt övriga intressenter medfört ytterligare ett byråkratiskt inslag.

(56) I det enklaste fallet innebär överföringen ifyllande av en ansökan om överföring, av vilken en kopia sänds till berörda myndigheter i ursprungs- och mottagarländerna. I detta fall innehar leverantören ett tillstånd som befriar honom från att begära förhandstillstånd (artikel 11.3), och kunden befrias också på grundval av sin yrkesstatus eller från ett förhandsmedgivande enligt den förteckning, som föreskrivs i artikel 11.4.

(57) Föreskrifter om överföringar mellan handlare utan föregående tillståndsmeddelande (artikel 11.3) föreligger i Tysklands lagstiftning (för vapen i kategorierna B, C och D), i Österrikes (alla kategorier), i Frankrikes (kategorierna B, C och D), i Spaniens (kategorierna B, C och D), i Förenade kungarikets (kategorierna B, C och D) och i Sveriges.

(58) Övriga intressenter har upplyst kommissionen om vissa mindre problem rörande slutgiltig överföring, som sammanhänger med informationsutbytet mellan medlemsstater. De påpekar att i synnerhet i några medlemsstater beror överföringstillståndet på ett bemyndigande från myndigheterna i mottagarlandet. Några medlemsstater utfärdar emellertid ej detta slags bemyndiganden, då de anser att detta villkor ej föreligger i deras eget land; i några medlemsstater t. ex. (Danmark, Tyskland) medger handlarens yrkesstatus försäljning av skjutvapen i en annan medlemsstat utan ytterligare formaliteter, och myndigheterna i dessa länder finner det följaktligen ej erforderligt att utfärda ett tillstånd för varje order. De nationella

myndigheterna i ursprungsmedlemsstaten förefaller emellertid ej alltid ha blivit upplysta om detta.

(59) Direktivets grundar sig i detta hänseende på artikel 11.4, enligt vilken varje medlemsstat skall meddela övriga medlemsstater förteckningar över de skjutvapen, som utan godkännande på förhand får överföras till dess territorium. I direktivet föreskrivs ej uttryckligen någon befrielse för vapenhandlare från godkännande på förhand beroende på deras yrkesstatus, men detta får ej betraktas som ett förbud för medlemsstaterna att godta denna möjlighet. För få direktivet att fungera korrekt skall emellertid i detta fall övriga medlemsstater informeras. Övriga intressenter uppmärksammar att det sålunda på detta område föreligger ett behov av bättre samarbete mellan medlemsstaterna, något som automatiskt skulle leda till att direktivet bättre respekterades.

(60) Övriga intressenter anser att bortsett från dessa smärre problem, vilka slutligen kommer att lösas på något sätt, fungerar direktivet korrekt och att insynen i och övervakningen av överföringarna säkerställs, vilket enligt deras uppfattning är väsentligt. De är icke desto mindre missnöjda med att direktivet ej minskat de administrativa bördor, som är särskilt betungande för små och medelstora företag. Övriga intressenter skulle vilja se steg i riktning mot en sänkning av nivån på den kontroll, som utövas de centrala statsmakterna när det gäller handeln inom gemenskapen, till förmån en övervakning genom de lokala myndigheternas försorg, då dessa enligt de övriga intressenternas erfarenhet i allmänhet handlar smidigare.

3.6. Överföringar vid resa

3.6.1. Europeiska skjutvapenpasset och det tillstånd som anges i artikel 12.1

(61) Som fastställts ovan krävs ett tillstånd av den besökta medlemsstaten enligt artikel 12.1 för resor med skjutvapen. Dessa tillstånd skall inskrivas i det europeiska skjutvapenpasset.

(62) Vissa medlemsstater har upplyst kommissionen om att de följaktligen kräver att det europeiska skjutvapenpasset sänds till dem så att de kan införa tillståndet i passet tillsammans med den behöriga myndighetens stämpel. Medlemsstaterna anser själva att detta förfarande är tidskrävande och komplicerat.

3.6.2. Europeiska skjutvapenpasset och undantaget i artikel 12.2

(63) Det europeiska skjutvapenpasset används nu i alla medlemsstater (i Frankrike infördes det 1998). De flesta medlemsstater har följt kommissionens rekommendation om förlagan till passet. Den normala tiden för utfärdande av passet varierar från ett par dagar till ett par veckor.

(64) Genom artikel 12.2 införs i princip rätt för jägare och tävlingsskyttar, som innehar det europeiska skjutvapenpasset, att resa till övriga medlemsstater för jakt eller tävlingsskytte. Kommissionen anser att passet som sådant utgör ett lämpligt sätt att upprätthålla en tillfredsställande jämvikt mellan jägares och tävlingsskyttars önskan att få röra sig fritt inom gemenskapen och behovet av att undvika ett läge där utövandet av denna frihet skapar säkerhetsproblem.

(65) I några medlemsstater har det ej varit några svårigheter när det gällt jägares och tävlingsskyttars rörlighet; jägare och tävlingsskyttar kan komma in på deras territorier för att jaga eller delta i skyttetävlingar genom att helt enkelt uppvisa det europeiska skjutvapenpasset och en inbjudan utan några andra handlingar eller tillståndsbevis. I andra medlemsstater krävs emellertid ett tillståndsbevis från nationella myndigheter. I vissa medlemsstater krävs emellertid ej dessa tillståndsbevis, om ömsesidighet när det gäller tillståndsmeddelande föreligger med den andra medlemsstaten i fråga. Några medlemsstater fastslår i sina svar i frågeformuläret, att de utöver det europeiska skjutvapenpasset av jägare och tävlingsskyttar kräver fler handlingar än inbjudningar och bevis om jakträttigheter (i t. ex. Förenade kungariket och Irland behövs besöksvisum)

(66) Sådana tilläggskrav förorsakar problem för överensstämmelsen med direktivets bestämmelser, emedan det i artikel 3, samtidigt som principen om att medlemsstaterna får införa striktare åtgärder erkänns, fastställs att sådana åtgärder ej får beröra de rättigheter, som i artikel 12.2 tillerkänns dem som är bosatta i medlemsstaterna. I detta sammanhang är det emellertid viktigt att uppmärksamma att medlemsstaterna ej hindras av direktivet att kräva bevis om jakträttigheter, handlingar som ålägger jägare skatter eller handlingar rörande användning och bärande av vapen under vissa omständigheter *(artikel 2.1)*.

(67) Det bör också uppmärksammas att vissa andra medlemsstater (Österrike, Frankrike) har begränsat det antal vapen, som utan nationella tillstånd tillåts, i detta sammanhang hävdas det att det av praktiska skäl vore mycket ovanligt att en jägare eller tävlingsskytt medför flera skjutvapen under en resa. I direktivet föreskrivs emellertid ej någon begränsning av det antal vapen, som med föreskrivna undantag kan medföras av en jägare eller tävlingsskytt, och en begränsning av antalet skjutvapen kan utgöra ett allvarligt problem för i synnerhet de tävlingsskyttar, som för att kunna delta i tävlingar behöver medföra flera skjutvapen.

(68) Det förefaller också som om vissa medlemsstater i detta sammanhang infört ett visst slags kontroller, som gäller innehavare av europeiska skjutvapenpass, när de överskrider dessa medlemsstaters gränser. Dessa kontroller behöver undersökas ytterligare av kommissionen.

(69) I det andra stycket i artikel 12.2 begränsas i varje fall undantagen vid överföringar för jägare och tävlingsskyttar till de medlemsstater, som ej förbjuder vapnen i fråga eller ålägger dem tillståndskrav.

(70) Några medlemsstater, som emellertid i praktiken ålägger vapnen i fråga tillståndskrav, tillåter jägare och tävlingsskyttar att resa inom deras territorium om de under de villkor, som fastställs i artikel 12.2 (dvs. Finland), och under förutsättning av att skjutvapnen ej är förbjudna, innehar ett europeiskt skjutvapenpass. Kommissionen anser att denna smidighet ligger i linje med direktivets andemening.

(71) Det bör i detta sammanhang påpekas att kommissionen i sitt ändringsförslag till direktivet föreslog att undantaget för jägare och tävlingsskyttar ej skulle gälla om medlemsstaten skulle förbjuda vapnen i fråga. Det var först på detta stadium i förhandlingarna med Europaparlamentet och rådet, som det till detta stycke lades att undantaget ej skulle gälla någondera gruppen om medlemsstaten ålade skjutvapnen ett tillståndskrav.

(72) Emedan denna begränsning i direktivet av jägares och tävlingsskyttars rättigheter gjorde artikeln i fråga dubbeltydig, lades till artikeln ytterligare en bestämmelse, där det krävdes att kommissionen i samråd med medlemsstaterna skulle undersöka bestämmelsens verkningar i synnerhet med hänsyn till allmän ordning och allmän säkerhet. Kommissionen har följaktligen frågat medlemsstaterna om det uppstått särskilda säkerhetsproblem när jägare och tävlingsskyttar kommer från andra medlemsstater. I sina svar har alla medlemsstater betygat att det ej förekommit några sådana problem. Detta är av särskilt intresse när det gäller de medlemsstater, som tillåter jägare och tävlingsskyttar att komma in på territoriet med ett europeiskt skjutvapenpass och en inbjudan men utan krav på ytterligare handlingar.

(73) Kommissionen skulle vilja understryka att undantaget i artikel 12.2 för jägare och tävlingsskyttar ej är begränsat endast till de organiserade jakttillfällen till vilka personen i fråga erhållit en inbjudan. Det kan också omfatta tillfällen då personen i fråga på annat sätt kan styrka orsakerna till resan (t. ex. innehav av jaktmarker i en annan medlemsstat). Det förefaller åtminstone som om några medlemsstater medger jägare och tävlingsskyttar att vid sådan tillfällen få komma in på territoriet.

3.6.3. Avtal om ömsesidigt erkännande

(74) När det gäller direktivets bestämmelse om att sluta avtal om ömsesidigt erkännande av nationella handlingar för att få smidigare förfaranden än de som föreskrivs i artikel 12 anger endast ett fåtal medlemsstater att de slutit sådana avtal. Denna bestämmelse har emellertid möjliggjort för vissa medlemsstater att göra sina gällande bestämmelser mindre strikta än vissa andra medlemsstaters när det gäller jägare och tävlingsskyttar. Ibland har dessa förfaranden utförts på regional nivå.

(75) Ett exempel på dessa avtal utgör i praktiken de nordiska länderna (Danmark, Finland och Sverige samt icke-medlemsstaten Norge), där jägare och tävlingsskyttar från övriga nordiska länder kan resa fritt med användande av sina nationella tillståndsbevis utan att behöva ha ett europeiska skjutvapenpass. Dessa förfaranden har överenskommits under det sedan länge pågående nordiska samarbetet på lagstiftningsområdet före anslutningen till gemenskapen.

* * *

(76) Ett ytterligare problem rörande det europeiska skjutvapenpassets funktion och de olika uppgifter, som skall förekomma på passet, sammanhänger med informationsutbytet, vilket kommer att behandlas i följande avsnitt.

3.7. Informationsutbyte mellan medlemsstaterna

(77) Direktivet innnehåller flera bestämmelser, som kräver att medlemsstaterna skall utbyta information *(artiklarna 8.3, 13, 7.2, 8.2)* eller förmedla information via kommissionen *(artikel 15.4)*.

(78) Flertalet medlemsstater anser att informationsutbytet om slutgiltiga överföringar *(artikel 13)* är tillfredsställande även om de påpekar att detta utbyte ibland berör endast en grupp medlemsstater eller att formerna ibland ej iakttas korrekt. Vissa medlemsstater anser att utbytet ej är tillfredsställande och att informationen ej alltid erhålls eller är ofullständig. Flera medlemsstater påpekar att informationsutbytet fungerar bra med vissa länder men med vissa andra dåligt.

(79) Svårigheterna tycks uppstå då det ej finns något nätverk för informationsutbyte mellan alla medlemsstater. I artikel 13 föreskrivs upprättande av informationsnätverk anpassade till den information som skall utbytas[8].

(80) Som ovan nämnts[9] har övriga intressenter hävdat att det finns vissa svårigheter vid informationsutbytet när det gäller överföringar mellan vapenhandlare.

(81) Artikel 8.3 innehåller bestämmelser om informationsutbyte om de skjutvapen, som är förbjudna eller underkastade tillståndskrav i en särskild medlemsstat. De medlemsstater som förbjudit eller underkastat vapen i kategorierna B, C eller D tillståndskrav skall enligt denna bestämmelse underrätta övriga medlemsstater, något som uttryckligen medför en uppgift i detta syfte på det europeiska skjutvapenpasset. Svaren i frågeformuläret visar att medlemsstaterna i realiteten ej alltid erhållit sådana förteckningar åtminstone ej från alla övriga medlemsstater.

(82) Det har följaktligen också funnits svårigheter när det gällt att införa uppgifter om förbjudna skjutvapen eller skjutvapen, som är underkastade tillståndskrav, på det europeiska skjutvapenpasset. Vissa medlemsstater anser dessutom att detta system är för komplicerat och de befarar att ifrågavarnde medlemsstats lagstiftning kan ha ändrats under tiden.

(83) Detta förhållande är uppenbarligen otillfredsställande. Dessa uppgifter finns där för att upplysa jägaren eller tävlingsskytten om varje inskränkning i deras rättighet att resa till en annan medlemsstat och använda ett europeiskt skjutvapenpass. I avsaknad av dessa uppgifter har jägare och tävlingsskyttar - som handlat i god tro - fått se sitt skjutvapen, som varit uppfört på deras europeiska skjutvapenpass, bli beslagtaget vid gränsen. I några medlemsstater har det också hänt att bevisbördan att visa, att skjutvapnen i fråga ej är förbjudna eller underkastade tillståndskrav i ursprungsmedlemsstater, lagts på jägaren eller tävlingsskytten – något som ej avsågs i direktivet.

(84) Det bör slutligen uppmärksammas att flera medlemsstater ej har bestämmelser om informationsutbyte i den lagstiftning, som de meddelat kommissionen.

3.8. Kontroll av vapeninnehav vid de yttre gränserna

(85) De förfaranden, som upprättats genom direktivet för överföringar av skjutvapen, gäller endast för överföringar mellan medlemsstaterna. När det gäller överföringar från och till tredje land är direktivet begränsat till att fastställa de logiska följderna av avskaffandet av de inre gränskontrollerna i gemenskapen dvs. medlemsstaterna skall skärpa kontrollen av vapeninnehav vid de yttre gemenskapsgränserna *(artikel 15)*.

(86) Medlemsstaterna har i allmänhet ej uttryckt någon önskan att få denna artikel kompletterad med någon särskild bestämmelse, som skulle innehålla kontrollförfaranden för vapenöverföringar från och till tredje land. Vissa medlemsstater (i synnerhet Tyskland), är emellertid av åsikten att det finns ett behov av att upprätta förfaranden för en enhetlig vapenkontroll vid de yttre gränserna. Dessa åsikter har dock uttryckts utan prejudice till resultatet av de pågående förhandlingarna

---

8 Bilaga II till denna rapport innehåller en förteckning över de behöriga nationella myndigheter, på vilka artikel 13.3 syftar.

9 Se avsnitt 3.5.

avssende FN's protokoll mot illegal tillverkning och handel med eldvapen (se avdelning 4.3).

3.9. Slutsats

(87) I stort sett har direktivet införlivats korrekt i medlemsstaterna och dess bestämmelser fungerar i praktiken. Det förefaller emellertid, som antytts i föregående avsnitt, i vissa hänseenden finnas utelämnanden och felaktiga införlivanden.

(88) Enligt den information, som erhållits från övriga intressenter tycks svårigheterna vid tillämpningen av direktivet vara mer förknippade med de nationella myndigheternas beteende än med bestämmelserna i direktivet. Kommissionen skall följaktligen inleda överträdelseförfaranden i de fall, där den bedömer dem som erforderliga för att få till stånd en korrekt tillämpning av direktivets bestämmelser.

4. FRAMTIDA UTVECKLINGSLINJER

(89) Direktivet är resultatet av en kompromiss efter flera års förhandlingar. I stort sett är medlemsstaterna och övriga intressenter nöjda med direktivets instrument och följaktligen ej benägna att se den jämvikt, som upprättats genom direktivet, rubbad genom betydande ändringar av det. En ändring av direktivet skulle följaktligen mer bestå i att klargöra den nuvarande ordalydelsen i direktivets viktigaste bestämmelser än i att göra betydande ändringar allt för att säkerställa att det tillämpas enhetligt i hela gemenskapen.

4.1. Förbättring av direktivets funktion

(90) De viktigaste frågorna i detta hänseende består i att förbättra det europeiska skjutvapenpassets funktion och informationsutbytet mellan medlemsstaterna.

4.1.1. Det europeiska skjutvapenpasset

(91) Det tycks i stort sett föreligga ett behov av att klarare skilja mellan skjutvapen i allmänhet och de skjutvapen, som används vid tävling och jakt och som därför kan omfattas av smidigare bestämmelser. För att förbättra det europeiska skjutvapenpassets funktion avser kommissionen att föreslå vissa konkreta åtgärder och en ändring av artikel 12.

4.1.1.1. Att säkerställa den inre logiken i artikel 12.2

(92) Artikel 12.2, som är resultatet av en kompromiss, innehåller i sin nuvarande lydelse vissa självmotsägelser och dubbeltydigheter. Detta gäller i synnerhet det andra stycket i artikel 12.2, där det undantag, som beviljats jägare och tävlingsskyttar, i realiteten upphävs genom att det föreskrivs att detta undantag för jägare och tävlingsskyttar ej gäller vid resor till de länder, som förbjuder skjutvapnen i fråga eller underställer dem tillståndskrav.

(93) Kommissionen anser att bestämmelsen i andra stycket i artikel 12.2 skulle kunna ändras så att den skulle begränsas till de fall, där skjutvapnen är förbjudna i destinationsmedlemsstaten, så som ursprungligen föreslogs av kommissionen.

4.1.1.2. Att ge det europeiska skjutvapenpasset full genomslagskraft

(94) När det gäller det administrativa förfarande, som tillämpas på innehavare av det europeiska skjutvapenpasset, finns det ett behov att upprätta förfaranden, som ligger mer i linje med passets syfte. Detta gäller i synnerhet de olika uppgifter som införs på det europeiska skjutvapenpasset. För att säkerställa att alla de uppgifter, som behövs för att passet skall fungera, införs och i synnerhet de, som föreskrivs i artikel 8.3, krävs det att informationsutbytet mellan medlemsstaterna förbättras[10].

(95) För enkelhetens skull och för att undvika att passet i förväg skall behöva sändas till den medlemsstat, som skall besökas, anser kommissionen att alla erforderliga uppgifter skall införas på passet av den medlemsstat som utfärdar passet. Detta skulle särskilt gynna resor enligt artikel 12.1, så att hänvisningar till de gällande tillstånd som krävs för resa till en annan medlemsstat ej skulle behöva införas på passet av myndigheterna i den medlemsstat, som meddelar tillstånd, utan av den medlemsstat, som utfärdar passet.

(96) Flertalet medlemsstater hyllar tanken att det europeiska skjutvapenpasset borde bli det enda passet i Europa, när det gäller innehav av skjutvapen under resa och i synnerhet för jägare och tävlingsskyttar. Några av dem hyser emellertid åsikten att vissa villkor först måste bli uppfyllda dvs. att det begärda tillståndet skall erhållas på ett standardiserat sätt men icke desto mindre på ett sätt som motsvarar en hög säkerhetsnivå, att bestämmelserna skall tillämpas mer harmoniserat och att gällande kategorier skall harmoniseras. Några medlemsstater är motståndare till detta och önskar förbehålla sig rätten att kräva andra handlingar.

4.1.1.3. Att gynna ingående av överenskommelser om ömsesidigt erkännande och goda metoder

(97) Kommissionen anser att överenskommelser om ömsesidigt erkännande av de nationella handlingar som gör förfarandena ännu smidigare eller andra goda metoder skulle kunna underlätta rörligheten mellan medlemsstaterna för jägare och tävlingsskyttar.

(98) Dessa överenskommelser eller goda metoder skulle emellertid bli icke-diskriminerande i den meningen att de skulle bli öppna för alla de medlemsstater, som uppfyller gällande objektiva kriterier. Det behövs följaktligen mer insyn för att dessa överenskommelser skall bli kända av övriga medlemsstater och kommissionen.

4.1.1.4. Tidsbegränsade överföringar

(99) Frågan om tidsbegränsade överföringar för reparationer har ej uttryckligen ställts i direktivet. Kommissionen anser att jämte det förfarande i artikel 11, som tillämpas på överföringar mellan handlare, erbjuder det förfarande, som fastställts i artikel 12.1 i direktivet, enskilda personer möjlighet att i detta sammanhang anlita tjänster hos ett företag, som finns i en annan medlemsstat, dvs. genom att ansöka om tillstånd i den medlemsstat, där det avses att få skjutvapnet reparerat. Samma möjlighet gäller för överföringar för utställningsändamål. Det förefaller som om de möjligheter, som erbjuds genom detta förfarande icke desto mindre ej blivit utnyttjade i någon större utsträckning och borde följaktligen hållas i minnet för framtiden.

---

[10] Se avsnitt 4.1.2.

4.1.2. Informationsutbyte mellan medlemsstaterna

(100) Det framgår av den analys av direktivets genomförande, som framlagts ovan, att det i detta hänseende krävs att samordningssträvandena stärks och att strukturen i informationsutbytet förbättras. I direktivet fastställs att informationsnätverk skall upprättas för utbyte av informationer om slutgiltiga överföringar (artikel 13), men vilken form informationsutbytet skulle få klarläggs ej närmare i direktivet.

(101) För att underlätta upprättandet av nätverk för informationsutbyte har kommissionen bland en grupp nationella experter föreslagit ett antal formler, som skall användas av de nationella förvaltningsmyndigheterna vid olika slags informationsutbyten. Dessa formler berör lagstiftningen i medlemsstaterna på området för skjutvapen, information om de i gemenskapen icke-bosattas förvärv och förvaring av skjutvapen och överföringar av skjutvapen. Dessa formler som ännu ej antagits på gemenskapsnivå men där några använts av vissa medlemsstater i deras nationella lagstiftning skulle de kunna utgöra en grundval för framtida strävanden att utveckla informationsutbytet.

(102) För att förbättra informationsutbytet och dess struktur avser kommissionen att inrätta ett effektivare diskussionsforum i form av en kontaktgrupp, som skulle verka som ett samordningsforum för direktivets tillämpning och verkställande. Denna grupp skulle i synnerhet utgöra ett passande forum för diskussioner av konkreta förslag att förbättra informationsutbytet i avsikt att lösa de praktiska problem, som framlagts ovan och under hänsynstagande till det europeiska skjutvapenpassets funktion och till överföringar mellan vapenhandlare. Dessa konkreta förslag kunde omfatta inrättande av instrument för informationsutbytet såsom databaser och Internet-adresser.

(103) Utöver att utveckla informationsutbyte skulle kontaktgruppen också bli ett passande forum för att främja tillämpningen av goda metoder[11] när det gäller jägare och tävlingsskyttar såväl som förbättring av vapenklassificeringen[12].

4.1.3. Vapenklassificering

(104) I stort sett verkar det ej finnas några särskilda problem med den klassificering, som upprättats genom direktivet. Övriga intressenter har rapporterat att några medlemsstaters strikta förfaranden och de som grundar sig på direktivets standarder i allmänhet förefaller fungera sida vid sida på ett tillfredsställande sätt.

(105) Förhållandet är emellertid annorlunda när det gäller jaktskjutvapen och de skjutvapen, som används av tävlingsskyttar. Som ovan nämnts uppstår svårigheter, då vissa medlemsstater klassificerar som krigsvapen eller förbjuder vissa vapen, som i andra medlemsstater betraktas som jaktskjutvapen. Några medlemsstater har hävdat att om det europeiska skjutvapenpasset skulle bli den enda handling, som åtföljer överföringar av jägares och tävlingsskyttars skjutvapen mellan medlemsstater krävs det att relevanta kategorier av skjutvapen harmoniseras.

(106) Kommissionen avser följaktligen att undersöka genomförbarheten i att i nationell lagstiftning införa en särskild behandling av jaktskjutvapen och de skjutvapen, som används av tävlingsskyttar, för att stärka det europeiska skjutvapenpassets ställning.

---

[11] Se avsnitt 4.1.1 ovan.

[12] Se avsnitt 4.1.3 nedan.

4.2. Att klargöra direktivets omfattning i vissa hänseenden

(107) Det bör betonas att medlemsstaterna att döma av deras svar i frågeformulären i allmänhet betraktar det juridiska gemenskapsramverk, som upprättats genom direktivet, som i stort sett tillfredsställande även om några av dem betonar att direktivet borde förtydligas och göras effektivare inom sitt nuvarande tillämpningsområde. Det föreligger emellertid ett behov av att tydligare definiera direktivets omfattning i vissa hänseenden genom att definiera vissa slags vapen nämligen sådana vapen som försatts ur brukbart skick och antika vapen, som faller utanför direktivets område.

4.2.1. Skjutvapen som försatts ur brukbart skick

(108) När det gäller skjutvapen som försatts ur brukbart skick begränsas direktivets bilaga till att ur definitionen av skjutvapen utesluta de skjutvapen som varaktigt försatts ur brukbart skick genom tillämpning av ett tekniskt förfarande som godkänts av offentliga myndigheter eller där förfarandet i efterhand godkänns av sådana myndigheter.

(109) Flera medlemsstater men ej alla har antagit detaljerade tekniska beskrivningar eller standarder för obrukbarhet där obrukbarheten styrks av ett särskilt certifieringsorgan eller av polisen, som utfärdar ett intyg om obrukbarhet för skjutvapnet i fråga.

(110) De flesta medlemsstater är enligt svaren i frågeformuläret positiva till att gemensamma detaljerade tekniska beskrivningar eller standarder för obrukbarhet upprättas, då skjutvapen som försatts ur brukbart skick på ett korrekt sätt ej kan återställas i sitt ursprungliga skick och därvid utgöra ett allvarligt mot allmän säkerhet. Standarderna för obrukbarhet varierar från en medlemsstat till en annan och det är enligt några medlemsstater förhållandevis lätt att i de stater där standarderna är som sämst få ett intyg om obrukbarhet för vapen som på ett otillfredsställande sätt försatts ur brukbart skick.

(111) Det är emellertid i detta sammanhang lämpligt att avvakta resultaten av förhandlingarna om FN:s protokoll mot olaga tillverkning av och handel med skjutvapen, då detta protokoll kommer att innehålla vissa bestämmelser om obrukbarhet, och då lösningarna på gemenskapsnivå bör överensstämma med dem som nås på internationell nivå. Om samförstånd kan nås mellan medlemsstaterna om att godta vissa gemensamma detaljbeskrivningar och standarder om obrukbarhet, skulle det ej behöva tas under övervägande om hur dessa normer kunde införlivas på gemenskapsnivå; dvs. om det skulle bli i direktivet eller i en särskild handling, i bindande eller icke-bindande form. Kommissionen avser att handla i överensstämmelse härmed.

4.2.2. Antika vapen

(112) I direktivet överlåts regleringen av antika vapen till den nationella lagstiftningen. Enligt övriga berörda krävs det i de flesta medlemsstater ingen licens för antika vapen, även om det ibland erfordras en registrering som samlare för att få inneha dem i stort antal. För definitionen av ett antikt skjutvapen används i många länder tillverkningsdatum, men definitionen skiljer sig åt från land till land. I Schengen-regelverket föreskrivs en definition i artikel 82 (som förblivit i kraft) genom att ange

tillverkningsdatum till före år 1870. Det medges emellertid undantag, vilket lett till skillnader på nationell nivå.

(113) Enligt samlarorganisationerna är den fria rörligheten för samlarvapen inskränkt, emedan formaliteterna beror på varje medlemsstats bestämmanderätt och emedan ett vapen som i en medlemsstat betraktas som antikt kanske ej betraktas som sådant i en annan. Problem kan uppstå när vapen inköps utanför bosättningsmedlemsstaten eller när en person reser med ett sådant vapen från en stat till en annan. Kommissionen anser att även här[13] har uppenbarligen den möjlighet att använda förfarandet enligt artikel 12.1, som skulle kunna lösa vissa överföringssvårigheter, förbisetts.

(114) Då en del av samlarnas föremål utgörs av vapen, som försatts ur brukbart skick, skulle flera av de problem som möter deras innehavare kunna lösas genom en överenskommelse mellan medlemsstaterna eller genom att gemensamma standarder för obrukbarhet antas på gemenskapsnivå[14].

(115) När det gäller övriga antika vapen skulle några av de övriga intressenterna föredra en definition som ej enbart skulle bygga på tillverkningsdatum utan som skulle grundas på mer detaljerade kriterier (gevär för svartkrut/rökfritt krut). Icke desto mindre skulle de föredra att direktivet ej utsträcktes till att gälla dessa vapen. Några av de övriga intressenterna är å andra sidan helt nöjda med direktivet i dess nuvarande form men är icke desto mindre redo att studera förslag från dem, som ej är nöjda med dess bestämmelser.

(116) Flertalet medlemsstater förefaller att föredra en definition, som bygger på tillverkningsdatum men de samråd som hittills ägt rum har ej föranlett kommissionen att avstå från möjligheten till en ny definition, som förenar tekniska, objektiva och genomförbara kriterier med en hänvisning till ett bestämt tillverkningsdatum.

4.3. Slutsatser av FN:s protokoll mot olaga tillverkning av och handel med skjutvapen

(117) Förhandlingar om protokollsutkastet mot olaga tillverkning av och handel med skjutvapen, vapendelar och ammunition i samband med Förenta nationernas konvention om internationell organiserad brottslighet äger rum, och protokollet skall komplettera denna konvention. Som tidigare nämnts syftar protokollets bestämmelser huvudsakligen till att bekämpa den olaga handeln med skjutvapen, men kraven i dem får en allmän tillämpning och gäller sålunda också laglig handel med skjutvapen.

(118) Kommissionen har fått ett bemyndigande att på gemenskapens vägnar förhandla om vissa bestämmelser i protokollet; dessa bestämmelser omfattar artiklar om förande av register (artikel 8), märkning av skjutvapen (artikel 9), vapen som försatts ur brukbart skick (artikel 10), tillstånd för ut- och införsel (artikel 11), säkerhet och förebyggande åtgärder (artikel 12) och förmedling av vapen (artikel 18 a).

(119) För att säkerställa den inre marknadens integritet kommer protokollet att innehålla en klausul om regional integration, där gemenskapen kommer att i protokollet betraktas som en enda part. Sådana bestämmelser som de som berör in-/utförseltillstånd eller märkning på införselstadiet kommer således ej att gälla handel inom gemenskapen.

---

13 Jfr. avsnitt 4.1.1.4.

14 Se avsnitt 4.2.1.

(120) Vissa bestämmelser i protokollet är emellertid sådana att erforderliga beslut kommer att behöva fattas på gemenskapsnivå. Dessa bestämmelser gäller i synnerhet förande av vapenregister och märkning av skjutvapen i allmänhet såväl som förmedling av vapen och obrukbarhet. Vissa bestämmelser i direktivet kan följaktligen behöva anpassas för att komma i samstämmighet med bestämmelserna i protokollet.

(121) Då förhandlingarna om protokollet ej skall slutföras under år 2000, är det tillrådligt att avvakta att protokollet antas innan ändringar i direktivet föreslås för att direktivet ej skall behöva anpassas två gånger under en kort tidsperiod.

* * *

- **Kommissionen uppmanar Europaparlamentet och rådet att ta hänsyn till denna rapport.**

- **Efter det att kommissionen tagit hänsyn till förhandlingsläget i FN:s protokoll såväl som till synpunkterna från Europaparlamentet, rådet och övriga intressenter på riktlinjerna i föreliggande rapport, har den för avsikt att i början av år 2002 framlägga lämpliga förslag till lagstiftning.**

BILAGA I

Nationella införlivandeåtgärder

Österrike	Waffengesetz 1. Waffengesetz-Durchführungsverordnung 2. Waffengesetz-Durchführungsverordnung Gewerbeordnung
Belgien	Loi du 30 janvier 1991 modifiant la loi du 3 janvier 1933 relative à la fabrication , au commerce et au port des armes et au commerce des munitions. - Wet van 30 januari 1991 tot wijziging van de wet van 3 januari 1933 op de vervaardiging van de handel in en het dragen van wapens en op de handel in munitie. Loi du 5 août 1991 relative à l'importation et au transit d'armes, de munitions et de matériel devant servir spécialement à un usage militaire et de la technologie y afférente - Wet van 5 augustus 1991 betreffende de in-, uit- en doorvoer van wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik dienstig materieel en daaraan verbonden technologie; Circulaire 1260/I/7 relative aux diverses catégories d'armes – Omzendbrief 1260/I/7 inzake de verschillende categoriën wapens – 20/09/1991. Arrêté royal du 18 janvier 1993 modifiant l'arrêté royal du 20 septembre 1991 exécutant la loi du 3 janvier 1933 relative à la fabrication, au commerce et au port des armes et au commerce des munitions – Koninklijk besluit van 18 januari 1993 tot wijziging van het koninklijk besluit van 20 september 1991 tot uitvoering van de wet van 3 januari 1933 op de vervaardiging van de handel in het dragen van wapens en op de handel in munitie. Arrêté royal du 8 août 1994 relatif aux Cartes européennes d'armes à feu. Konnklijk besluit van 8 augustus 1994 betreffende de Europese Vuurwapenpassen.
Danmark	Lovbekendtgørelse nr. 67 af 26/01/2000 om våben og eksplosivstoffer. Bekendtgørelse nr. 66 af 26/01/2000 om våben og ammunition mv. Cirkulære nr. 8 af 26/01/2000 om våben og ammunition mv. Bekendtgørelse nr. 972 af 09/12/1992 om erhvervelse, besiddelse og transport af skydevåben for personer bosiddende i et EF-land.
Finland	Ampuma-aselaki/Skjutvapenlag (1/1998) ; Ampuma-aseasetus/ Skjutvapenförordning (1998/145) Laki poliisin henkilörekistereistä annetun lain 19 ja 20 §:n muuttamisesta / Lag om ändring av 19 och 20 § lagen om polisens personregister (3/98)
Frankrike	Décret-loi du 18 avril 1939 fixant le régime des matériels de guerre, armes et munitions. Décret n° 95-589 du 6 mai 1995 modifié relatif à l'application du décret du 18 avril 1939 fixant le régime des matériels de guerre, armes et munitions ;. Arrêté du 7 septembre 1995 fixant le régime des armes et des munitions historiques et de collection. Arrêté ministériel du 06/05/1998 relatif à la carte européenne d'armes à feu, Journal Officiel du 17/05/1998 Page 7531.

Tyskland	Waffengesetz Gesetz über die Kontrolle von Kriegswaffen Erste Verordnung zum Waffengesetz Allgemeine Verwaltungsvorschrift zum Waffengesetz
Grekland	Νόμος υπ'αριθ. 2168/93 : Ρύθμιση θεμάτων που αφορούν όπλα, πυρομαχικά, εκρηκτικές ύλες, εκρηκτικούς μηχανισμούς και άλλες διατάξεις (ΦΕΚ Α΄ ν° 147 της 03/09/1993, σελίδα 4083)
Irland	Firearms Act, 1925. Firearms Act, 1964. Firearms Act, 1971. An Act to amend and extend the Firearms Acts, 1925 to 1968. Firearms and Offensive Weapons Act, 1990 (Offensive Weapons) Order, 1991. Statuory Instrument N° 362 of 1993. European Communities (Acquisition and Possession of Weapons and Ammunition) Regulations, 1993. Firearms (temporary provisions) Act, 1998, continuance Order, 1999.
Italien	Testo Unico delle leggi di Pubblica Sicurezza, approvato con R.D. del 18 giugno 1931 n. 773, riguardanti le armi comuni da fuoco. Decreto Legislativo 30 dicembre 1992, n. 527. Attuazione della direttiva 91/477/CEE relativa al controllo dell'acquisizione e della detenzione di armi. Decreto ministeriale, 30 ottobre 1996, n. 635. Regolamento di esecuzione del decreto legislativo 30 dicembre 1992, n. 527, recante norme di attuazione della direttiva 91/477/CEE relativa al controllo dell'acquisizione e della detenzione di armi.
Luxemburg	Loi du 15 mars 1983 sur les armes et munitions Règlement grand-ducal du 2 décembre 1983 complétant la liste des armes prohibées. Règlement grand-ducal du 13 avril 1983 pris en exécution de la loi sur les armes et munitions. Règlement grand-ducal du 30 juin 1986 complétant la liste des armes prohibées. Règlement grand-ducal du 2 février 1990 soumettant les frondes au régime d'autorisation des armes. Règlement grand-ducal du 27 novembre 1995 modifiant le règlement grand-ducal du 13 avril 1983 pris en exécution de la loi sur les armes et munitions.
Nederländerna	Wet van 27 januari 1994 houdende aanpassing van de Wet wapens en munitie aan de Richtlijn van 18 juni 1991 van de Raad van de Europese Gemeenschappen inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens – Staatsblad 1994, nr. 84. Besluit Europese schietwapenspas - Staatsblad 1994, nr. 161 van 7 maart 1994. Wet van 5 juli 1997, houdende regels inzake het vervaardigen, verhandelen, vervoeren, voorhanden hebben, dragen, enz. van wapens en munitie – Staatsblad 1997, nr. 292.

Portugal	Decreto-Lei n° 37.313 de 21 de Fevereiro de 1949. Regulamento das armas e muniçoes. Decreto-Lei n.° 399/93 : Transpõe para a orden jurídica interna a Directiva n.° 91/477/CE, do Conselho, de 18 de Junho, relativa ao controlo da adquisiçao e da detençao de armas. Portaria n.° 1322/93 : Fixa os montantes das taxas de aposiçao de visto prévio e de emissão do cartão europeu de armas de fogo.
Sverige	Vapenlag, Svensk författningssamling (SFS) 1996:67, 8/02/1996 Vapenförordning, Svensk författningssamling (SFS) 1996:70 , 8/02/1996
Spanien	Real Decreto, núm. 137/1993, de 29 de enero, por el que se aprueba el Reglamento de Armas. Corrección de errores del Real Decreto 137/1993, de 29 de enero, por el que se aprueba el Reglamento de Armas. Real Decreto 316/2000, de 3 de marzo, por el que se modifican algunos preceptos del Reglamento de Armas, aprobado por Real Decreto 137/1993, de 29 de enero, relativos a las licencias y a las revistas de armas.
Förenade kungariket	Firearms Act 1968 Firearms (Amendment) Act 1988 The Firearms Acts (Amendment) Regulations 1992 The Firearms Acts (Amendment) Rules 1992 Firearms (Amendment) Act 1997 Firearms (Amendment) (N° 2) Act 1997 Northern Ireland. The Firearms (Northern Ireland) Order 1981 Import, Export and Customs Powers (Defence) Act 1939 The Import of Goods (Control) Order, 1954 Open General Import Licence Amendement n° 82 of the Open General Import Licence The Export of Goods (Control Order 1994 and subsequent Amendment Orders

BILAGA II

Förteckning över behöriga myndigheter (artikel 13.3)

Österrike	Bundesministerium für Inneres Postfach 100, 1014 Wien
Belgien	Ministère des Affaires Economiques –service licences Rue Général Leman 60 1040 Bruxelles
Danmark	Interpol Polititorvet 14 1780 København V
Finland	Sisäasianministeriö Kirkkokatu 12 PL 257, 00171 Helsinki
Frankrike	Ministère de l'intérieur Place Beauveau 75008 Paris Direction général des Douanes et Droits Indirects 23, rue de l'Université 75700 Paris Cedex 07 SP
Tyskland	Bundeskriminalamt Referat OA 35 D- 65173 Wiesbaden
Grekland	Ministry of public order Directorate of National security Dep. D 4 Kanellopoulou Str. GR –101.77- Athens
Irland	Department of Justice, Equality and Law Reform 72-76 St. Stephen's Green, Dublin, 2.
Italien	Ministero dell'interno Dipartimento della Pubblica Sicurezza Direzione Centrale AA.GG. Servizio Polizia Amministrativa e Sociale; Divisione Armi et Esplosivi Via Cesare Balbo N. 39 00184 Roma
Luxemburg	Ministère de la Justice 16, Bd. Royal L-2934, Luxembourg
Nederländerna	Korps Landelijke Politiediensten Centrale Recherche Informatiedienst Afdeling vuurwapens Postbus 3016 2700 KX Zoetermeer
Portugal	Direcção Nacional DA P.S.P Largo da Penha de França. 1 1170 Lisboa
Spanien	Dirección General de la Guardia Civil Intervención Central de Armas y Explosivos Dirección: c/. Bernardino Obregón 23 28.012 Madrid
Sverige	Rikspolisstyrelsen Box 12256 102 26 Stockholm

Förenade kungariket	Home Office Operational Policing Unit 50 Queen Anne’s Gate, London SW1H9AT

BILAGA III

Förteckning över nationella och internationella intresse- och branschorganisationer

- **European federations**

AECAC: European association of civil Arms Trade

AFEMS: Association of the European Sport Ammunition Manufacturers

AFTSC: Association of sporting Shooting Federations of the European Community

FACE : Federation des Associations de Chasseurs de l'Union européenne

FESAC: Federation of European Societies of Arms Collectors

IEACS: European institute of the Hunting and Sport Weapons

- **National federations**

ANPAM: Associazione Nazionale Produttori Armi e Munizioni

ASSOARMIERI (IT)

BSSC: British Shooting Sports Council

A.S.H: The Amenable Importers of sporting and hunting Firearms and Accessories Association (FIN)

HBSA: Historical Breechloading Small arms Association (UK)

UFA : Union Française des Amateurs d'Armes